

## 6. (MIÓTA VAN A CIGÁNYOKNAK HÁZUK?)

Vót egy juhász. Mindég elveszött a bujtárja. Egyször ara mönt egy cigánylegény, odaköszön a juhászhon:  
– Jú napot adjon Isten, juhász uram! Nem köllene magának egy bujtár?

Aszongya a juhász:

– Nohát, mögfogallak, cigány. Mit kérsz bért?

Aszonta a cigán:

– Nem sok bírt kírek, uram. Minden napra zsíros tarhonyát és fítt szalonnát.

Evvel oszt mögadta néki. Itt oszt a cigán jó érzötte magát. De itten ráparancsolt a juhász, hogy este, napáldozat után ki ne mönjön a szobábul!

A cigán mikor egypár napot etötött, ere rá se hallgatott. Este oszt küdte ki a kutyáknak a vacsorát túlle. De ráparancsolt, hogy az ajtón ki ne lépjon, csak a kezit nyútsa ki: egyik darab kinyeret egyik felé, a másik darabot másik felé vesse! De a cigán, mivel jó érzötte magát, ere rá se hallgatott, hanem kiugrott az ajtón. Az ajtón kívül várta az óriás.

Az óriás mögfogi a cigánt, viszi, mind a sömmit.

Aszongya a cigán:

– Ne vigyé, pajtás, hanem tögyél le! Emék én úgyis, mer mán ráúntam a juhásznál!

Letötte az óriás a cigánt. Ballag az óriás a cigánnyal szépen. Igy gondolta el az óriás: kilencvenkilencet lo-

pott mán el a juhásztul, mind karóra húzta. A cigány lösz a századik.

Az óriás berekesztötte a cigánt esz szobába. És ott nem vót, csak egy vaságy. Aszongya a cigánnak:

– Feküdjél le! Maj röggel főkelsz, dógozunk.

Aszongya a cigán:

– Lefekszök, hanem adjál egy pipa duhánt!

A cigán le is feküdt az ágyra, de éfél előtt beült a kuc-kóba. Éccaka tizenkét órakor, mikor az óriás gyütt be, csak a cigánnak a kalapja vót az ágyon. Az óriás asz gondolta, hogy a cigán is ott fekszik, nagyot vágott az ágyra. Elig várta a röggelt, hogy möglássá, hogy a cigán mög-van-e vagy nem?

Itt mikor bemén az óriás, a cigán ott fekszik az ágyon. A cigán aszongya:

– Hej, komám, az íccaka de nagy bulhát eresztötté a szubába! De mögcsípte a homlokom! Nízd – aszongya – nem-e látszik mög?

Akkó gondoskodik az óriás:

– No, a cigán erősebb, mint én. Hanem maj töszök vele egy tróbát!

Másnap röggel, mikor elindulnak, van négy kanta, mind a négy bivajbürbü van. Asz mondja neki:

– No, itt van, cigán, négy kanta. Fogjá kettőt! Én is kettőt. Mönjünk a kútra, hozzunk vizet!

De a cigán látta előre, hogy ű még az üres kantákat se biri, nehogy vizet hozzon benne. Kért az óriástul pipadohánt, és mondta az óriásnak:

– Vigyed, még én rágyútok!

Az óriás mind elvitte a kantát a kútig; a cigán még akkó se gyútott rá, csak tötötte a pipáját és gyútotta.

Mikor odaértek a kúthon, a cigán kivött a zsebiből egy fanyelű budlit. Elkezdte a kutat körülásni.

Asz kérdezte tőle az óriás:

– Mit akarsz, te cigán?

Aszongya:

– Níz, minek járjunk mink ijén messzire, házsávigyük a kutat!

Asz mondja:

– Jaj, cigán, ne bántsod, mert ez az öregapámrul maradt! Inkább sose hozol vizet, én hozok! – Az óriás vitte a bivajbűrkantákat.

Mikor hazaértek, aszonta az anyjának:

– Jaj, anyám, jó lösz a cigánt eszöktetni, mer kifog rajtunk!

Aszongya az óriás a cigánnak:

– No, cigán, visszamöhetsz a juhászhoz, ha akarsz.

Aszongya a cigán:

– Nem mík ín vissza!

Akkor az óriás befektette a cigánt a vaságyra. A cigán, mikó gondolta, hogy gyün mán az óriás, beült a kuckóba és ott pipált. Az óriás pedig mikó gondolta, hogy a cigán mán elaludt, bemönt mögén, nagyot vágott a vaságyra. – A cigánnak csak a kalapja vót ott. A cigán ezután mögén odafeküdt az ágyra, várta, hogy maj röggel mögén bemén az óriás.

Mikor az óriás bemén, aszongya:

– Hej, kumám! Az íccaka míg nagyobb bulhát eresztöttél be a szubába. Nízd csak, hogy mögcsípte a homlokomát!

Az óriás aszongya az anyjának:

– Jaj, anyám, mi csináljunk a cigánnal? Akarmökko-

rát rávágok, csak asz gondolja, hogy bolhacsípés. Hanem tőszök vele még egy tróbát!

Itt oszt az óriás aszongya:

– Majd az erdőbű hordunk fát!

Előviszi az óriás a láncokat, amölikkel hordják a fát. De egyik-egyik három métermázsás.

Mikor a cigán ezt möglátta, asz gondolta:

– Nehogy fát hozzak, hanem még az üres láncot se birom!

Akkor a cigán kért mögén egy pipa dohánt. Addig tötögette, hogy az óriás mán kivitte az erdőbe a láncokat.

Mikor kiérték az erdőbe, a cigán kivött a zsebibül egy nagy guriga spárgát. Fölmászott a szélső fára, elkezdte a spárgával a fákat kötözni össze, az egész erdőt.

Mikor az óriás möglátta, asz kérdözi:

– Mit akarsz, te cigán?

– Összekötöm az egisz fákat, minek járjunk mink mindig? Maj ott lesz az egisz erdő!

Aszongya:

– Jaj, cigán, ne bánts! Az öregapám hagyatéka. Ha kipusztítjuk az erdőt, nem lösz nekünk fánk. Inkább én hazaviszöm mind a két lánc fát, csak te ne bánts!

Mikor hazaérték, aszongya az óriás az anyjának:

– Jaj, anyám, mit csináljunk, mer ez hétszörte erősebb, mint én?! Hanem hogy kék elpusztítani a cigánt, mer mán elfödeldni nem bírjuk?

Aszongya az anyja:

– Adjál neki egy véka aranyat, csak pusztuljon! – Mán féltek tüle, hogy majd úket efödeldi a cigán.

Akkó mondja az óriás:

– Hallod-e, cigán! Adok neköd véka aranyat. Vissza-möhetsz a juhászthon!

– Jaj, én nem mögyök! Örülök, hogy itt vagyok. Hanem ha te elviszöl házsá a vika arannyal, akkor elmögyök.

Az óriás asz számította: inkább elviszi, mint hogy még itt bajt csináljon. Az óriás fölviszi és viszi.

Mikor közel érnek mán a cigánsátorhon, a purdék\* cigánkereket hántak, mög szaladgáltak.

Asz kérdözi az óriás:

– Micsodák azok, dádé?\*\*\*

– Ezök a purdék.

– Hát mit akarnak most, dádé?

– Ezök most efődelnek, amé kettőt a homlokomra vágtaal.

Az óriás asz gondolta: ez az egy cigán is mijen erős, hát még az a sok? Mögijedt. Új elhajította a véka aranyat mög a cigánt, hogy a cigán elszédült, az óriás pedig elszaladt.

Mos mán a cigán boldogúlt a véka arantul. Csináltatott házat.

Azúta van a cigányoknak házuk, azelőtt csak sátorba éltek.

\* cigánygyermek

\*\* öreg cigány